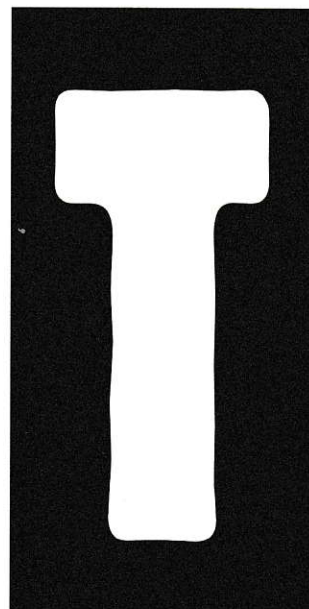

Albert Saludes

LA CULTURA NO HA DE SER UNA LLOSA PESAN

Deia el polifacètic Pedro Ruiz en un dels seus monòlegs de cara al públic, tot imitant el camaleònic Manuel Fraga Iribarne en temps de la UCD: «Porque ahora, todos somos demócratas, y a los que no quieran serlo, también les obligaremos a ser demócratas.» Seria lícit imposar per la força un criteri tan saludable com aquest? Val a dir que sóc un home d'imatges i deixo per als experts determinades qüestions. Tot llegint l'article d'opinió de Jordi Piqué i Padró del número anterior d'aquesta revista, constato un cop més que en cada àmbit hi ha persones prou competents i assenyades que, a part de criticar la situació, hi aporten propostes força sensates.

Dubto que cap persona amb dos dits de front tingui el valor de rebatre cap de les propostes que ens fa Jordi Piqué per assolir una Tarragona amb un bon nivell cultural. Què potser no acudim a un doctor en medicina quan no ens trobem bé? No és l'arquitecte qui ens soluciona l'habitaçle o el mecànic el cotxe quan no acaba d'anar fi? Llavors, què ho fa que en qüestions de cultura, i vull dir cultura per al poble, sembli tan difícil de canalitzar? Què potser no són prou clars els paràmetres que s'han de seguir en l'àmbit cultural o no hi ha experiències anteriors, aquí o bé fora, en què extreure un patró experimentat? Segur que sí.

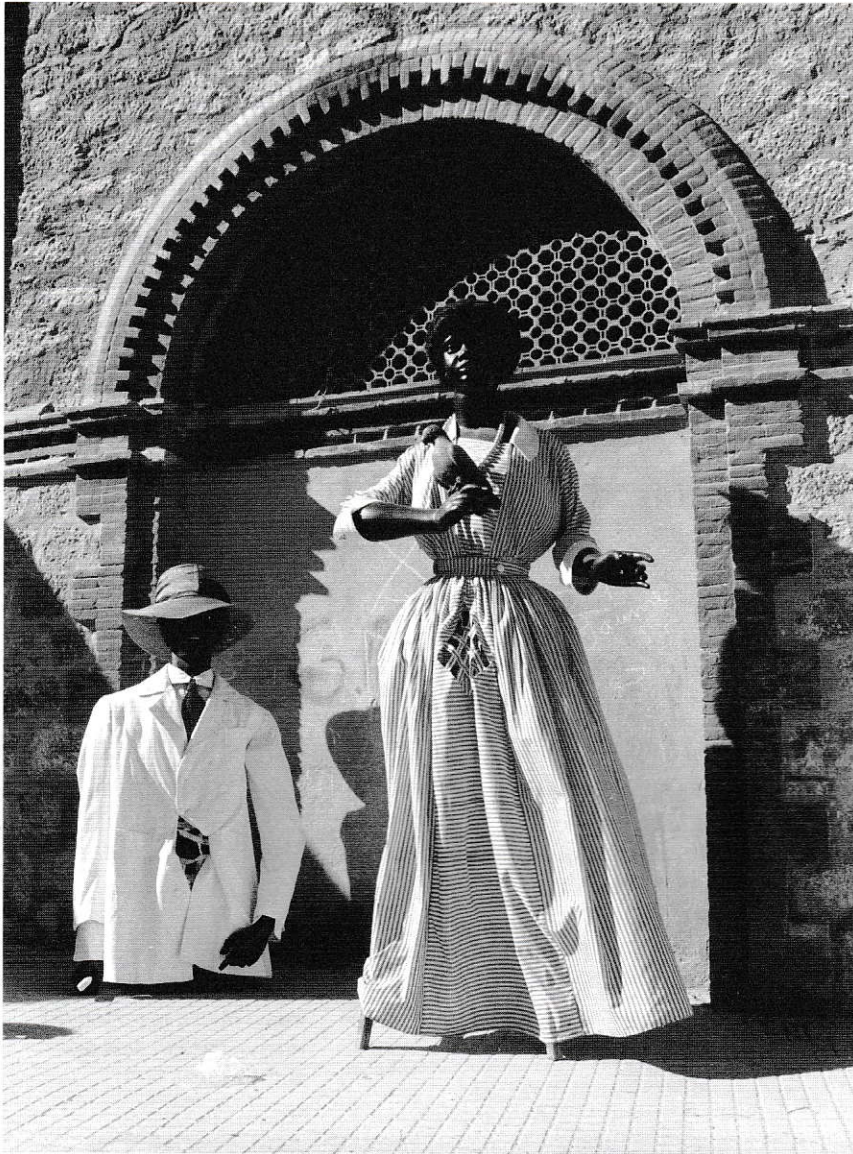
Recordo que una vegada un exregidor del nostre consistori cantava les alabances d'un determinat museu en un viatge oficial a Rússia. I la sensació que vaig tenir en veure quin era el resultat o l'essència que n'havia tret, d'aquell exemple, va ser d'allò més trist. Exclamacions com «Allí sí que en saben» o «T'hi podries passar mesos i no ho veuries tot» varen ser els conceptes més destacables, i alhora decebedors. Altrament, sembla més fàcil dur a terme projectes d'interès si més no dubtosos o de poc contingut,

però d'una *rendibilitat* provada, en detriment d'altres amb un risc per determinar, i això –és comprensible– fa por a qualsevol responsable, si bé penso que no hauria de ser així, almenys en qüestions d'oferta cultural. De veritat que no tinc res en contra de les manifestacions culturals amb grandíssim poder de convocatòria, siguin de focs, de cotets, de dansa o de música, tan propis dels costums mediterranis. Però hem de potenciar, i molt, alguna cosa més que fum, ball i gresca, perquè no podem oblidar com n'és, d'efímer, tot això.

Article publicat a Públics (El Punt), abril de 2000

Il·lustració d'Alfred Opisso que il·lustrà el cartell del darrer festival Tarragona BAM Tour (1999)

Els negritos

Si bé és cert que en aquesta última etapa les entitats socioculturals han aflorat de manera significativa, també ho és que aquestes entitats no han de fer les tasques pròpies d'una ONG, és a dir, no han de suplir les possibles mancances d'oferta cultural, ja que aquestes són responsabilitat de l'Administració. Estic d'acord amb Jordi Piqué quan proposa un pla cultural per a Tarragona, i estic segur que tota mena d'entitats s'hi adheririen sense recances, col·laborant-hi de bon grat, i estic convençut que no representa cap risc que no pugui ser assumit pels seus executors. Personalment, trobo més intolerable l'actitud dels que diuen amb el mateix aplom de l'entès en la matèria allò d'«aquells sí que en saben» –referint-se al poble del costat– que no pas aquell que dona la cara en un projecte arriscat.

Els primers mai no s'equivoquen, però són incapaços d'aportar cap iniciativa per manca d'idees i per la por del risc. Fent un paral·lisme amb la irònica frase de Pedro Ruiz que encapçala l'escrit i que obliga a ser demòcrata a tothom, m'imaginava per un moment que els governs obligaven a prendre dosis necessàries de cultura tant si vols com si no vols, com si fossin metges de capçalera. Molt surrealista, ben cert. La solució és deixar-ho a les mans dels experts en aquesta matèria.

Amb la seva experiència, l'ajut de les administracions públiques i la col·laboració de les entitats, no ens ha de costar més que a qualsevol d'aquestes ciutats visitades, de les quals en tornem meravellats i que no han hagut de fer res més que posar mà a l'obra.

ALBERT SALUDES
*President de l'Agrupació
Fotogràfica de Tarragona*